

betænkningen og lovændringerne. Cirkulæreskrivelsen omtaler såvel det primære højspændingsnet som det sekundære. Den umiddelbare anmeldelsespligt omfatter kun det primære net.

Efter lovens revision vil der blive udstedt en bekendtgørelse med samme indhold, men omredigeret i overensstemmelse med, hvad der i øvrigt følger af lovrevisionen.

Spørgsmål 24:

Vil ministeren kunne tilslutte sig en regel om, at tankstationer kun må opføres i bymæssige bebyggelser?

Ad spørgsmål 24.

Problemerne i forbindelse med benzintankanlæg er omtalt i naturfredningskommissionens betænkning side 158 ff.

Under forudsætning af en uændret gennemførelse af lovforslagets § 43 vil der med hensyn til benzintankanlæg være opnået, at etableringen af dem i det omfang, de agtes opført i det åbne land, vil være under fredningsmyndighedernes kontrol. Herudover vil der kunne være indseende med disse anlæg gennem vejmyndighederne og de bebyggelsesregulerende myndigheder.

Et egentligt forbud mod benzintankanlæg uden for bymæssige bebyggelser ville ikke være praktisk, f. eks. vil det være nødvendigt med anlæg af tankstationer ved motorvejsanlæggene, jfr. at der under ministeriet for offentlige arbejder er nedsat et særligt udvalg om tilvejebringelse og drift af sideanlæg ved motorveje.

Ministeriet for kulturelle anliggender kan derfor ikke tilslutte sig en så kategorisk bestemmelse som den foreslåede. Derimod kunne det måske overvejes at foreskrive, at tankstationer fortrinsvis bør placeres i forbindelse med bymæssig bebyggelse.

Spørgsmål 25:

Bør det ikke pålægges fredningsplanudvalgene at tage initiativet til at få egnede arealer udlagt til campingpladser?

Ad spørgsmål 25:

Det stærkt voksende antal campingpladser er helt overvejende etableret af private og organisationer. Blandt de organisationer, der har anlagt og driver campingpladser i større omfang, kan nævnes Dansk Camping

Union og Forenede Danske Motorejere. Sidstnævntes pladser har dog hidtil overvejende været forbeholdt foreningens medlemmer.

Der er således i høj grad privat initiativ tilstede, og der kan derfor ikke siges at være noget stort behov for, at det offentlige anlægger pladser. Hvor det drejer sig om offentligt ejede arealer, f. eks. tilhørende en kommune, er det dog ikke sjældent, at den pågældende myndighed etablerer campingpladser. På statsejendomme er campingpladser anlagt på ejendomme under landbrugsministeriets og skovdirektoratets ressort, og også på nogle af de under ministeriet for kulturelle anliggender hørende arealer påtænkes etableret pladser.

Fredningsplanudvalgene arbejder allerede i betydeligt omfang med at finde frem til, hvor campingpladser bør og kan anlægges. Som bekendt er der i alle disse udvalg en repræsentant for det af Friluftsrådet og Turistforeningen for Danmark i 1956 nedsatte særlige lejrpladsudvalg. På grund af de mange planlægningsmæssige problemer, der er forbundet med campingpladsernes anlæg, vil fredningsplanudvalgene, ligesom tilfældet er det ved udlægning af sommerhusområder, som regel være impliceret i planlægningsmyndighedernes bedømmelse af planerne.

Hovedproblemet for fredningsmyndighederne har hidtil været at opnå en kontrol med anlæggelsen af campingpladser og dermed en indflydelse på deres placering, idet ønskerne fra privat side om oprettelse af nye pladser har været talrige.

Det må anses for en naturlig opgave for fredningsplanudvalgene også at arbejde med at finde frem til arealer, der er egnede til anlæg af campingpladser, og de vil også i denne henseende kunne rådgive andre myndigheder, jfr. lovforslagets § 35.

Spørgsmål 26:

En nærmere redegørelse for koordineringen af forslaget § 43 og landsbyggelovens § 20 b, herunder en vurdering af udformningen af reglerne om erstatning.

Ad spørgsmål 26:

Det fælles område for lovforslagets § 43 og landsbyggelovens § 20 b er oplagspladser o. lign. samt lossepladser, der etableres uden